

BALUARDES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Sígues, un trimestre, 1'50 pessetas
Espanya, un any, 7' id.
Extranger, un any, 2'50 pesos (or)

Anuncis, Esquelas, Remittis y Reclams

a preus convencionals

• Setmanari catalá •

Redacció y Administració:

Carrer de la Isla de Cuba, 27

OFICINA DE FARMACIA

LABORATORIO DE ANALISIS QUIMICO

DE

José Robert y Soler

Lauria, 74; BARCELONA

Sobre l'abisme

Novament, en l'atzarosa successió dels dies trágics, s'es presentada pera nosaltres l'ocasió de sentir-nos superiors. Y aquest es l'únic consol en mitg del desbordament de brutalitat que, com un contagi, s'ha extes aquestes diades sobre les multituds.

Ah, quina psicologia! El remat inmens, la munió, ha vibrat en tota sa plenitud: perquè la seva sentimentalitat se troba bé únicament quan ensuma en l'aire la fàrum de sang de les vindictes, quan aspira, com un déu sinistre (el déu natural del seu cor y del cervell), l'emanació de les víctimes ignocentes qui cauran. Declaracions de guerra, execucions en massa, clams de revenja y d'extermini, noves de grans matances en el combat, tot aixó té la virtut de remoure aquest vil esperit de les col·lectivitats, que es la deïtat malèfica contra la qual y per sobre la qual l'home individu, diversificantse y emancipantse, aixeca un estandart de rebelió y de lluita.

Aquestes noces reials han demostrat, per ben diverses raons, l'ànima policéfala de la multitud en el viu sagnant de la seva essencia. Comensaren per despertar en el fons d'aqueixa animalitat l'instint etern de lacayo propi de la plebè alta y baixa; instint agravat aleshores per no sé quina repugnant barreja de terceria (llegeixis la paraula propia), qui preparava y ablania el tálam reial ab complacencies moroses. Retornava a la llum aquella rastrera adulació cortesana que's desprén de tota la literatura epitalámica del segle XVIII, de *plausibles nupcias y felices bodas*, ofrena de servents qui perceben un perfum d'olles prometedora d'apats fastuosos. Y devant la visió pobríssima de la multitud, passava, ja per endevant, la desfilada espléndida del corteig, els vestits y joies qui valien for-

tunes, les carrosses glorioses, els uniformes provocatius, les condecoracions exótiques, el floret de les nissagues imperials y reials.

Y a un recó, desconegut, recelós a tothom, un home congriava en el seu pensament un propòsit horrible. Imagineu la tortura sens nom d'aquest home, l'amargor de les llàgrimes begudes, fermentades en ira boja, l'ennegritment de l'ànima ab els cops brutals de tota una vida, el despit pels grans crims de tota una humanitat? Y al trobarse aquelles dues representacions, el suprem poder y l'ínfima individualitat, la topada va esser un esclat de rabia y de mort.

Mai un de aquests grans crims socials ha estat més assequible a la comprensió serena y freda. Es el ferment antiquíssim (tan antic com l'humanitat) del regicidi, aquest regicidit en que s'ha vista, com la més forta expiació de les immenses injustícies humanes, de totes les tiranies y de totes les violències, una sobtada compensació que s'ofereix a la mà d'un impulsu, d'un morbós, y li presenta l'immortalitat y el martiri units al seu nom en les futures histories com un exemple varonil. Y quan aquest impuls del regicidi se junta, com avui, ab l'impuls anarquista, aleshores el venjador veu en el seu acte un moviment que ferirà, no sols al monarca, en l'instant en que es verdaderament monarca en l'esplendor de la seva cort y del seu seguici, entre les aclamacions y les reverències, sinó també al monarca sobirà dels regims actuals, aquest poble policéfalic y multiforme qui per la seva èterna coacció inconscient porllonga les sumes injustícies...

¡Ah, la grandesa innegable del genst, la *bellesa del gest* (com deia Laurent Tailhade), bellesa consagrada per les esglaioses expiacions en massa, com haurà contribuït a provocar l'odiosa emulació de l'acte! Penseu l'exemple de sinistra poesia que hauria

deixat com un model als futurs atentats l'acte de Madrid, si agüés tingut tot l'èxit que l'autor se proposava! Dos joves rodejats de les més altes glories que puguin envoltar una testa humana, dos joves en el ple de la joia, veient obrir-se un pervenir de felicitats somniades, a punt de veure satisfets els desitjos més ardorosos; y tot de cop, un enginy de mort y destrucció trocejant llurs cosos entre las desferres d'aquella riquesa ostentosa y provocativa, veritable processó anacròtica o apoteosi de ies persistents desigualtats humanes...

Poesia? Però no. Vetaquí la causa més forta de la meva aversió a l'anarquisme. L'anarquista no es mai un poeta (a pesar del concepte de Zola), perquè un poeta es per essencia l'Constructor, no l'Destructor, perquè poetisar consisteix en Fer y no en Desfer; perquè la poesia es suma Afirmació y no suma Negació. Per aixó l'anarquista será sempre l'Anti-Poeta, y el mal terrible de la seva obra será l'deixar, com una estela, un contagi de morbositat, ab una auriola de fals prestigi, l'auriola d'una Pseudo-Poesia. En tal concepte, verament el dinamiter, concreció del despit y desesperació, o sia l'impotencia, es tot lo contrari d'una individualitat. L'obra reial de l'individu es sempre l'iniciativa, l'afirmació, la proclamació, el verb; com l'obra de les multituds es la negació, l'enrunament, es anorrear, dificultar l'obra de progrés y lliberació. Crec, per tant, que la gran curació d'aqueixa morbositat consisteix en obrir els brassos amorosament a les fórmules positives y afirmatives qui congrien ja, en la fe y en la visió dels adeptes, una futura humanitat. Consisteix en afavorir, propagar, preparar, fomentat, l'instauració gradual del socialisme. Així com pera destronar un déu no basta negarlo, sinó que es precís afirmar da-

vant ell una divinitat nova, així una negació, una escola designada per una exclusió, per una a privativa, es un factor pernicios y retardatori en la marxa de les seleccions y dels pobles cap el pervenir.—La lluita de la nova afirmació civilista contra la vella Afirmació capitalista y contra la Negació anarquista es, en fórmula, l'empresa capdal de la Ciutat futura.

Y una altra objecció encara tenim contra l'anarquisme: ls qui n'hem perduda la fe en l'acció continua y lliberatriu de les seleccions sobre la resistència conservadora o retrògrada de les multituds. Es veritat que la substitució de la vella força material, o coacció immediata (*cracia*) es el punt de mira final qui orienta la tendència de tots els sistemes moderns, conforme al principi pur de l'individualisme: *la menor cantitat d'Estat possible*. Però l'*arquía* com a element d'activitat perennal y forta, com a expressió del prestigi esperitual de les seleccions, la creiem l'única garantia de les societats y de les ciutats evolutives cap a l'infinit de les perfeccions y de les llibertats. Conseguir que les aristarquies sien lo més amplies possible y lo més veres possible es la norma suprema de la política venidora.

GABRIEL ALOMAR

Bibliografia

CLIA Y CATALA, per Marcel Riu: forma un fascicle de 23 pàgines, y es ven al preu de 10 céntims exemplar.

Va destinat a la rectificació dels falsejaments històrics y a la refutació de las calumnias y falsas apreciaciones que respecte al Catalanisme y a la Solidaritat Catalana conté l'hecatont article que ab el titol de «Mi Evangelio» va publicar días enrera D. Alexandre Lerroux.

La obra meritoria d'En Marcel Riu convé que sigui llegida per tothom, donchs en ella es posa en clar la situació del fals apòstol, resultant en els presents moments històrics obra de verdader interès social; evidenciantse del seu contingut el sarcàstich contrast que ofereixen, posadas enfront la una de l'altra, las forsas morals de la falsa Democracia del «autócrata roig» y las de la vera Democracia que batega en la causa de Catalunya.

LA NACIONALITAT CATALANA, per En Prat de la Riba: volum de 125 pàgines, primer de la «Biblioteca popular»; preu 50 céntims.

Bona idea ha tingut aquesta Biblioteca, y més en las circunstancias actuals, de friar una obra com la de que s tracta, sobre tot tenint en compte l'autoritat del autor respecte a dita materia.

Es un llibre qu'ensenya a tenir conciencia de la idea que s defensa y del perquè del Nacionalisme catalá; cuestions tractadas ab aquella claretat d'istil y ab aquell convenciment tan propis del autor; que l fan apreciable baix tots conceptes.

Ab el carinyo de una cosa que verament s'estima, recomaném als nostres llegidors l'adquisició del indicat volum.

REBROLL, per R. Ribera y Llobet: forma un elegant volum de 70 pàgines.

El ramell de poesias que forman aquest volum són molt apreciabies, demostrantnos ab ellas el Sr. Ribera, una vegada més, qu'és un poeta tan cult com inspirat.

DUETTO, per En Manel Folch y Torres: pas de comedia en un acte, estrenat al Teatre Romea de Barcelona, el día 2 de Maig últim.

La producció d'En Folch en la seva lectura adquireix tan de ralleu com en la seva execució, y ab ella ha vingut a consolidar l'envejable nom que ab sas comptadas obras se ha ja guanyat entre ls autors del Teatre Catalá.

CEL QUE S'OBRE, per En Ramón Surinach Senties: comedia estrenada en el Teatre Principal de Barcelona.

No cal que repetim pas els elogis que, a propòsit del seu estreno, yarem dirigir a la bonica obra del nostre apreciat amic y distingit col·laborador. Avuy sols hem de dir que la seva edició és digne de la propia obra, donchs resulta presentada esmeradament impresa, valguent ben be la pena de que, per una pesseta, sigui per tothom adquirida en qualsevolga acreditada llibreria.

Tornant del Aplec

A Na. Ritó Benaprés.

Saludém el mes de Juny, mes de les festes i aplecs, mes d'encants y poesia, mes de dolcesas i amors!

Ben-vingut sias, mes de Juny, mon ànima enamorada et saludà carinyosa ment i posa en tú totes ses esperances; per que tú ets lo simbol de la amorositat i de la dolcesa, pera aixó la iglesia et consagra al Santíssim Sagrament, perque éll es qui sembla amors a totes les poncelles de la terra.

Pera nosaltres els que vivim en la deliciosa Costa de Ponent guardats per lo Bolumi i les serralades de Garraf, aquest mes ens té captivats. Ab quin goig esperém la Festa de la Trinitat aixís que comensém el Juny! Perque sabem que en aquesta festa tot reviu i nostres cors sens enlairen i ens transportan en nostres edats adolescentes i ens recorda el dols goçar de nostra juvenesa quan corriam, en aquesta diada, per la montanya cercant murtra i gallarets que junt am la flairosa ginesta i la ridolta aròmatica n'feiem un ric pomell pera fer-né ofrena a-n aquell Crist agonitzant que está entre cortinetas a la banda del Evangeli de aquella ermita tant xica, tant xiqueta i agradable.

Enguany l'Aplec ha sigut lluit, hermós i esplendit; vosaltres jòh dones sitgetanes! lo habeu animat am vostre presencia, sempre agradable, sempre hermosa..... Lo sol ha sigut mes clà, llurs flors han esparrramat sa fragancia al pas de vostra gentilesa, els romeus, conversant ab vosaltes, han trobat mes curta sa estada i la Santíssima Trinitat desde aquella ermita tant xica, tant xiqueta i agradable vos contemplaba somrient sentint vostres riallades que son de goig... i esperança.

Saludém el mes de Juny, mes de amors i poesia, mes que ns porta aquest Aplec brillant de plaer i alegría i Deu vulga que un' altre any al bell cim de la montanya poguém entonar plegats lo tendrívól «Rosinyol» i «Els Segadors» ab tota l'ànima.

UN ROMEU

Festa de la Trinitat de 1906

Canonades

Hem conegut homes tossuts; mes, com el nostre desventurat Ventureta, cap.

Enllepolit pel bon resultat que anys enrera va donarli l posar en pràctica el lema *divide y vencerás*, ha volgut cursar el mateix sistema, y, ya el teniu, per espay de dos o, tres anys consecutius, buscant las pessigolles als dignissims patricis que componen l'Ajuntament, per veure d'enemistarlos entre si, sens que hasta l' hora present hagi adelantat ni un sol pas, y aixó que no s'ha perdut per peresa.

Creuen què s'ha convensut de la inutilitat del sistema? ¡Ca! Ell, tretse son tretse.

Home, no veus que es de tot punt indispensable que hi concorrin iguals circunstancias, perque las mateixas causas produexin iguals efectes?

En cuant dos regidors no coincideixen en apreciar eualsevol assumpto de la mateixa manera, aquesta es la meya, deu pensar, y ya el teniu venta que venta, per veure d'encendre el foch de la discordia, buscant imaginaris desaires, com si en una corporacio tots tinguessin obligació de pensar de la mateixa manera, per conservar la deguda armonia.—Creume: no perdis el temps en vá, puig enear que tots els regidors tenen criteri propi y fins diferenta opinió política, tenen un gran punt de contacte: el be de Sitges per medi de la administració honrada, la que a tu no et conve.

Es senyal que no falla, y molt consolador per tots euants estimem la bona marxa de nostra administració municipal, l'actitut de l'Eco...; cuan ell, vamos, el que l'escriu, acostumat a fer *mangas y capirotos* de lo que no era seu, trona, de la manera que ho fa, contra l'Ajuntament, *arraparin* si n'heu administrar de be.

Cuantas mes barreras opan a la immoralitat, mes descontents y mes espètegan els que d'ella vivian.

¿Pot ser mes llógica la consecuencia?

Pot calificarse de criminal, l'abandono en que molts pares tenen als seus fills, que en floch de obligarlos a frequentar las escuelas, perque el día de demá puguin ser homes de profit a si mateixos y a la Societat, els deixan, com gossos sens amo, pilletejar pels carrers, sens que els hi demanin comptes d'ahont y com passen las horas del día.

Els noys, per temperament, ya se sab que son aficionados a destruir y, ab l'enderrocament de can Puig gen voleu de xicots a fer nosa als trevalladors? Aixó no fora res si, malgrat la vigilancia dels empleats del municipi y dels mateixos trevalladors, no s'esposessin a quedar sepultats entre las runas, puig es fican per tot a reu y aixís que els jornalers abandonan el treball, ells se n' en senyoreixen, esposantse a pagar ab la vida, aquets jochs tan perillosos. Pares: o no poseu criaturas al mon, o, cuideussen, que aquesta es la vostra obligació.

Mes val prevenir que plorar; ab aixó no estaria de mes que las autoritats hi prenguessin cartas, castigant, no als noys sino als pares que en tant deplorable abandono tenen als fills.

KRUP

Buenos ratos

Al amigo Pelairoa

¡Que hermosa tarde aquella!

Habíase escurrido el sol y la tierra estaba iluminada por un crepusculo que daba gozo.

Aposentados en la cumbre de una montaña, contemplábamos obsesionados aquel cielo en cual horizonte divisábanse infinidad de nuvecillas matizadas con colores de arco iris.

Unas veces disolvíanse estas y ora presentaban la imagen de un león, ora la forma de una pirámide, ora una inmensísima águila con sus fauces abiertas de donde salían cirros teñidos de luz de puesta.

Reflejados en el mar los mismos colores, dábanle un aspecto hermosísimo que causaba sensaciones agradables.

Tu y yo nos miramos estupefactos.

Algo extraño y sublime a la vez, pasaba en nuestro interior.

Yo no encontraba palabras para ponderar aquel bello cuadro obra solo de Dios.

¡Cómo se mecen, con cuánta suavidad las olas resbalan unas encima de otras!... ¡Con qué cariño la fina arena es besada por esas aguas espumosas que deleitan!—me decías entusiasmado.

¡Cómo no desear en estos momentos una mujer y colmarla de afecto y llenarla de sonoros estampidos y sus cabellos de campestres flores!—dije yo, no menos entusiasmado que tu.

Y otra vez nos quedamos como viendo visiones.

De pronto aquellas nubes tomaron otras formas.

Ya no dibujaban leones, ni pirámides, ni águilas...

Ora representaban unidas todas, una mujer montada encima góndola, adornada con domascos encarnados, llena de rosas su cabellera, los brazos extendidos y con túnica arrollada en sus exuberantes carnes.

El viento hacía la correr; empujábala detrás del sol que había descendido hacia rato por el lejano horizonte dejando huellas de incendio.

Tu me digiste:—¡Cómo se parece á fulana; tiene sus mismos ademanes, su idéntico mirar, su arrogancia mismal... Todo, todo es el conjunto de aquella mujer sobresaliente.

Al poco rato de nuestros comentarios enalteciéndola, pudimos observar como monótonamente iba transfigurándose.

Su subido pecho formó una recta; su hermosa cabeza deshaciéndose, tomó luego la faz de un demonio feróz; sus cabellos levantados tomaron la forma de afilados cuernos y aquella góndola alargándose, hacía de rabo.

—Mira tú,—dijiste...—Las mujeres son esto en el matrimonio.

—¿Y aún son más feroces al llegar á suégras?—
dije yo...

—Ya lo creo...

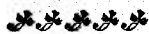
—¡Que miedo!...

Y la noche nos cortó el coloquio.

* * *
¡Qué hermosa tarde aquella á la cúspide de aquella montaña viendo la obra de naturaleza y riendo á discreción!

Sitges, 17 Mayo 1906.

ENTUSIASTA

De aquí y de allá

Cierta junta de Aranceles que ahora se ha constituido y que por fuerza ha perdido los papeles,

con frescura de primera declara la mar de ufana que *la lengua Catalana es una lengua extranjera*.

Decir, lectores, hoy día dislate tan horroroso, es un crimen alevoso de lesa filología.

Pero tal atrocidad con honores de sandez, pueda ser que alguna vez sea la pura verdad.

Hace cuatro ó cinco días publicaban *Los Sucesos* un grabado de Morrál en el preciso momento en que estaba preparando la bomba aquella que luego causó en la calle Mayor tantos heridos y muertos.

Y encuentro muy acertado lo que hoy en *La Tralla* leo y es: que dicho semanario se propone, y muy bien hecho, hacer muy justa campaña contra los papeles esos que en hechos de todas clases, siempre malos, por supuesto, en todos sus ejemplares son del público maestro.

Lo que ha pensado *La Tralla* es acertado en extremo, pues es triste lo que pasa con los célebres *Sucesos*.

Aquí estoy yo, que declaro que algunas veces les leo, por si le pasa algo á alguno de los ingleses que tengo, y ya me sé de memoria treinta y tres procedimientos de asesinar semejantes y esconder después los muertos.

Sé robar de veinte modos á cada cual más diverso, y sé dar timos seguros por quince sistemas nuevos.

Claro está que no hecho mano de tales procedimientos, pero algunos les apuntan y después se sirven de ellos.

Guerra pues, contra esa prensa del color de *Los Sucesos*, y para que tenga fuerza lo que digo en estos versos, conste que en ellos, señores, predico con el ejemplo, pues á Ramonet le he dicho que ese papel no le quiero, y que aunque me lo regale á leerlo ya no vuelvo.

Guerra, pues, contra esa prensa que es de la maldad maestro, y rojalá que mis lectores hicieran lo que yo he hecho, que le hecausado un perjuicio por semana, de diez céntimos!

EL LICENCIADO VIDRIERA

Sessió del Ajuntament

ORDINARIA DEL DIA 12

Va presidirla l' Alcalde accidental, D. Bartomeu Misas, y hi assistiren els concejals Srs. Marsal, Dalmau, Puig, Carbonell y Musons, Magrans Guillot, y Carbonell y Planas.

Llègida y aprobada l' acta de la sessió anterior, es repetí la votació que quedá empetada en dita sessió, sobre la proposició presentada pe l' Sr. Dalmau de qu' es consignés en acta la satisfacció de la Corporació Municipal p' el casament del Rey.

Es torná a reproduhir l' empat en aquesta segona votació, y alashoras el President, Sr. Misas, interpretant l' article 105 de la lley Municipal en el sentit de que deuen votár abans tots els concejals pera sapiguer si hi há empat, inclós el President com a Concejal, y després decidir áquést la votació en un o altre sentit, decidí l' empat a favor de la proposició Dalmau, manifestant que com a regidor y representant del poble había votat en contra per els motius qu' exposá en la pasada sessió, pero que tenint que fér us després de la facultat del dit article, com Alcalde accidental y, en tal concepte, representant del Govern, decidía la votació en pró de la proposició.

El Sr. Guillot protestá alegant que no era legal lo fet per la presidencia; perqué d' aquest modo resultaría qu' el President tenia dos vots, y el Sr. Misas replicá que no hi había tal ilegalitat, perque pera sapiguer si hi ha empat és precis que tots els regidors votin y després cuan hagi resultat, es cuan el President el decideix ab el seu vot. En Guillot insistí en impugnár la validés de la solució y demaná que constés en acta la seva protesta.

Llegit després un ofici del Il·lustrissim Sr. Rector de la Parroquia, D. Joseph Bricullé, invitant al Ajuntament a las funcions religioses del Corpus, s' acordá assistir-hi, ab el vot en contra dels Srs. Guillot y Puig.

S' aprobá el compte d' Alumbrat públich del Maig últim, y un altre, petit, de mahóns.

Acabada l' ordre del día, el Sr. Dalmau demaná a l' Alcaldía adoptés midas pera evitar que baix el pont del Carril, sobre la Carretera d' Igualada, s' hi allotjin las collas de pobres transeunts, quins després de ofrexir un quadre llastimós, molestan als pasejants que's dirigexen per dita carretera, constituint a la vegada un atentat contra l' higiene pública.

L' Alcalde prometé enterarse y donar las ordres convenientes.

El Sr. Puig promogué un llarch debat sobre las autorisacions pera poguer demanar caritat a l' interior de la Vila, aconsellant s' apliqui la lley a tots per igual, sens fer distincions de catagorías en els pobres, donchs als que van desamparats y mal vestits no se 'ls deixa demanar la caritat pública, mentres, en cambi, a las monjas, capelláns y demás pobres ben vestits res se 'ls hi diu.

El President li contesta qu' ignora aquets fets y que indubtablement aixó es deu a que la majoria dels pobres d' ínfima condició no s' enteren, per no saber llegir, dels avisos que hi ha a las casas exteriors del poble y per aixó segurament no demanan permís, al revés d' altres pobres de major categoria, quins se enteren d' aquells avisos y es proveeixen a l' Alcaldía del corresponent permís; pero que, de tots modos, competint aquest assumpto a l' Alcaldía procurarà solucionar-lo en conciencia y justicia.

Finalment, s' acordá passés a estudi de la Comissió de Foment una moció d' En Guillot sobre el cambi de metxeros de l' alumbrat públich, per medide incandescencia.

Y no haventhi més assumptos de que tractar, va aixecarse la sessió a la una de la tarde.

Festa Nacional Catalana

En la comunicació que hem rebut d' aquesta honorable entitat, a més de d' encomenar en gran manera es solemnisi en las diferents llars de las corporacions catalanistas la diada del Corpus de 1640, a continuació s' hi llegeix:

No finirém nostre tasca actual sens recullir una ideya dels companys de Capellades sobre la quina vos cridem l'atenció, demanantvos en siguen propagandista y cooperador decidit per efectuarla. Es per altre part ben senzilla y fácil de reyalisació.

A las nou en punt de la revetlla, de Sant Juan es convenient que al cim de totes les montanyes de Catalunya, y ahont sia possible, hi sia encesa una foguera qu' al temps que salutació a les demés sia simbol de solidaritat nacionalista arreu afirmada de la terra catalana, no creyent de precissió fer remarcar lo grandiosament hermós d' aytal manifestació germanívola, ja qu' estém segurs fareu tota classe d' esforços perque resulti nutrida, y els corresponents cimals accesibles de vostre encontrada hi flamejará la tradicional foguera, ara de doble significació: representació de l' altre foch d' amor a la patria qu' en els nostres cors hi cremará eternalment y en cert modo compensació de la suspensió de la Festa Nacional Catalana

Aquesta Comissió vos prega tingau a bé remetre a la seva Secretaria (Portaferrisa, 28, primer, Associació de Lectura Catalana) l' ofici noticiant el lloch hont heu reyalisat el foch, a fi de recontar el nombre de manifestants d' aquest patriótic acte.

Visqueu molts anys.

Barcelona, 7 de Juny de 1906.

Firman la comunicació las entitats següents:

Unió Catalanista, Lliga Regionalista, Catalunya Federal, Orfeó Catalá, Jochs Florals, Circol Artístich de St. Lluch, Ateneo Obrer del Segon Districte, Associació Escolar Catalanista, Centre Excursionista, Col·legi de St. Jordi y Associació de Lectura Catalana.

No cal dir que ls autonomistas de Sitges, a la idea dels nostres companys, encendrán una ran foguera en un dels cims mes alts de las montanyas d' aquesta encontrada en senyal de germanor.

Noticias

La fetxa del 10 de Juny de 1902 perdurará sempre, inesborrable, en la pensa dels aymadors de las lletres catalanas.

En tal día volá a la gloria l' ánima del qu' en vida fou el Mestre de la Poesia, el qu' encarná admirablement l' esperit poétich del nostre temps, escampant a la hora sava abundosa per l' avenir, prodigada ab sa gran generositat a mans plenas, sense tassa, sols amatent de que tothóm fruis la abundosa poesia que ab amorositat assahonava la nostra aymada Catalunya.

Al evocar, donchs, ab motiu del aniversari de la seva mort, la immortal figura de Mossen Jacinto Verdager, BALUART DE SITGES li tributa la expressió més sincera de recordansa.

*
En atenta circular, la casa «Catasús y C.» de Barcelona ens comunica que D. Joseph Planas y Catasús, desde l' día 8 del corrent substitueix com a soci colectiu y gerent al seu difunt pare D. Joseph Planas y Carbonell (q. e. p. d.).

Continuan formant part de la companyia els socis colectius y gerents D. Pere Catasús y Ferret, D. Antoni Catasús y Bues y D. Antoni Catasús y Soler, segons se ha fet constar en la escriptura autorisada pe l' Notari D. Joseph Fontanals.

*
Obehint a ordres de la superioritat, el passat diumenge fou detingut y conduhit a Barcelona per ia guardiá civil de aquest puesto un religiós extranger que recullia almoynas pera la fundació de un temple católich a Jerusalem.

Segons sembla, la detenció fou motivada per creurel qu' era el suposat anarquista Farrás, autor del atentat contra el Rey d' Espanya ocorregut a París pe l' Maig del any passat.

El Gobernador civil de la Provincia, després de

interrogarlo convenient, disposà se 'l posés en llibertat, en vista de que no resultavan càrrecs contra-ell.

El dijous passat, en el kilòmetre 300, poch avans del pas a nivell que creuha el tren, més amunt del Vinyet, ab la carretera de Barcelona a Santa Creu de Calafell, va ocórrer un sensible accident, que podia resultar de fatals conseqüències.

Del tren lleuger qu' en direcció a Vilanova surt a las 7-51 del vespre de la Estació de la nostra vila, al passar pe 'l indicat punt va tirar-se daltabaix, anant a parar a un camp de blat, un jove vehí de Puigmoltó, de setze anys d' edat y de ofici pagés, anomenat Pau Planas y Rosell.

Haventsen adonat del fet el guarda del pas, Isidro Soler y Esteve, després que hagué passat el tren va dirigir-se cap al lloch de la ocurrencia, auxiliant a aquell pobre xicot, juntament ab alguns vehíns que als tochs de socors també hi acudiren presurosos.

Seguidament, dit guarda va donarne part al Jutjat, el qual a las nou del vespre 's personà al punt del succés juntament ab el metje Sr. Font, qui, després de reconèixer l' estat del pacient, va ordenar el seu trasllado al Hospital de aquesta vila, ahont fou conduhit ab una litera de la Via.

Com que 'l jove, una vegada reconegut, va resultar esser sort-mut, davant la impossibilitat de que dongués explicacions y en atenció a varies circumstancies, va considerarse que 'l mòvil que 'l induhí a saltar del tren fou la ignoscencia intenció de arribar més aviat a casa seva; sobre tot tenint en compte que ja era tart y per aquella hora no acostumava a trobar-se a fora de casa, y, además, com que may havia anat en tren, a ben segur no preveya el perill en qu' ell al saltar corria.

L' estat del pacient, per fortuna, és bastant satisfactori, per lo que potser avuy se 'l traslladarà al seu domicili.

Durant el passat mes de Maig, la recaudació obtinguda per arbitris en el Mercat Municipal de aquesta vila, puja a 439'45 pessetas, de las quals 394'90 ho són sobre puestos de venta y 44'55 sobre la virám.

La festivitat de Corpus Christi va celebrarse ab tota la solemnitat que requereix tal diada.

El temple produia molt bon efecte adornat ab rics damasos y ab gran profusió de llums.

A dos quarts de set de la tarde va surtir la professó guardant l' ordre següent:

Gegants, ganfanons, bandera, Creu alta, alumnes del col·legi de D. Magi Casanovas ab són penó, col·legi dels Pares Maristas ab penó; després seguia el penó del Sagrat Cor de Jesús, sent pendonista el distingit jove D. Antón Benazet y cordonistas don Antón Camps y D. Julio Martinez.

La banda del «Retiro» que dirigeix el Sr. Gumá acompanyava dit penó, seguint el penó del Santíssim, cofradia de la Minerva, que acompanyava, la nutrida banda del «Prado», que ab gran ajnst interpretava una bonica marxa baix la batuta del mestre Cuscó. Fou pendonista del penó del Santíssim el nostre distingit amic D. Antón Sariol y cordonistas D. Joseph Picas y D. Joseph Soler Tasis.

Tancava la professó la custodia sobre talam, guardia d' honor per la guardia civil y una representació del Ajuntament, serenos y demás dependents del Municipi.

Las obras representadas per la companyia «Lo Rebrot» en el teatre del «Prado Suburense» el diumenge y dijous passat a la nit foren «Los Puritanos» «El Trebol» y «La Nieta de su abuelo»; aquesta última, representada per primera vegada, va valguer a la primera tiple Sra. Martí una ben merecida ovació perque en el paper de *nieta* va sapiguesser amagar els anys y fer entremaliaduras purament d' una nena de 12 anys. En Mariano Carbonell y en Piqué molt en caracter en els dos vells; la característica Sra. Olivella y en Sanchez molt encertats.

En el intermedi del primer al segon acte la Sra. Martí va cantar l' aria dels «Bohemios» y la de «El Cabo primero».

En mitj de grans aplausos va tenir que surtir a las taulas.

El dilluns passat varen celebrarse en la nostra Iglesia Parroquial solempnes funerals en sufragi de l' ánima del que en vida fou el molt Ilustrísim Senyor D. Estanislao Planas y Armet.

El temple estava endolat ab els millors draps y el presbiteri molt ben illuminat.

La Capella de missa de la Catedral de Barcelona, composta de 25 professors y altres tants de Sitges y Vilanova, ab un gran número de veus que formaban un conjunt de més de 40 executants baix la experta batuta del intelligent mestre d' aquesta parroquia, van interpretar ab gran maestria y afinació la gran missa del mestre Boteco.

Durant l' ofertori foren també executadas triadas composicions de música sacra.

Presidiren el dol dos fills del finat.

Durant totas las missas el temple va estar sempre molt concorregut de distingidas familias de la vila y altres de Barcelona.

Tambe a la Iglesia de Santa Ana de Barcelona el dimars passat varen celebrarse missas pel difunt senyor Planas, a quin piados acte va assistirhi tot el millor y granat de la societat de Barcelona.

BALUART DE SITGES, que també va estar representat en ditas ceremonias, aprofita aquesta ocasió per refermar el més sentit condol que fem extensiu a la distingida familia Planas.

A l' aplech de la Trinitat enguany no hi ha acudit de bon tros aquella aglomeració de gent dels altres anys, puig no van anarhi aquelles collas de pagesos y obrers de Cubellas, Vilanova y Sant Pere de Ribas y de las Masias dels voltants, que tanta animació donava a la festa. Al matí no no va sentir-se ni una gralla, una de las notas més típicas de la diada. En resú: una cosa freda.

Per la tarde va animarse un bon xich més; no obstant a las balladas van trovarshi a faltar aquells elements de competencia que feyan pujar las dansas y cocas, subastantse enguany a preus molt baixos.

Pels carrers del curs de la professó els balcons estavan caberts de damasos, banuás y cobrellits, habentse tirat molts flors, serpentinas y confetti.

Al arribar a la Iglesia el senyor rector D. Joseph Briculler desde l' altar major va donar las gracias al molt Ilustrísim Ajuntament y demás autoritats de la localitat.

La festa ha resultat simpática com sempre.

En l' establiment d' ebanisteria de D. Joseph Parera la setmana passada va estar exposat un rich parament de motbles construït exprofés per encàrrech del compatrici D. Joseph Ferrer Catasús.

Durant las festas de Corpus la maynada ha estat de enorabona ab la surtida dels gegants.

Sembla mentida que hi hagi qui busqui que que els tals personatjes es quedin tancats tot l' any en el cuarto de las ratas. ¡Pobres criaturas! que habeu fet per mereixer tan gran castich.

Segons programas tirats a l' impremta del «Diario» de Vilanova aquesta nit (dissapte) deu debutar en el teatre del «Retiro» una companyia de sarsuela del genero *chico* dirigida pel primer actor cómic D. Bonifaci Pinedo, que actua en el teatre Apolo de Vilanova.

Las obras escullidas pera el debut son: «San Juan de Luz», «El Alma del Pueblo» y «El iluso Canizares».

El mestre concertador es D. Isidro Roselló y la primera tiple donya Enriqueta Viglietti, altres artistes, coros y orquesta.

Prado Suburense

COMPANYIA «LO REBROT»

Funció pera demà, diumenge, a la nit: La sarsuela de gran éxit «Los granujas» y estrena del pasillo cómic-líric «Artistas de raza», dels Srs. Peláire y Cuscó; comensantse a dos quarts de deu en punt.

CONFITERIA LA PERLA

Desde avuy y demás
dias festivos, la sens ri-
val PASTA de MONA,
premiada en la Expo-
sición culinaria de Bor-
deaux.

Aquesta casa no té revenedoras
ni revenadors de cap mena.

Joseph Selva y Junyent

Carrer de l' Aygua núm. 14, Sitges

Habent obtingut la representació de una important Agencia de Barcelona, que es dedica a la compra de fincas rústicas y urbanas, prestams hipotecaris y en lletra de cambi, a interés modich, ofereix els seus serveys.

* F. UMBERT *

Canuda, 26, Barcelona

Especialista en las malaltias de la pell, cabell y secretas. Ex-alumne dels hospitals de París y Berna. Raïjos X, Fototerapia, Supressió del cabell per l' epilació electrica.

HERPES LLAGAS PESITJOS

Treballs econòmichs
pera'l Comers
y la Industria

Imprempta Bohemia

MATERIAL MODERN PERA OBRAS, REVISTAS, E.
* ESPECIALITAT EN ESQUELAS MORTUORIAS *

Carrer de Sant Pau, 74
Barcelona